

Habakuk, nieznan proroek

Habakuk

I odpowiedział mi Pan, mówiąc: Zapisz to, co widziałeś i wyryj to na tablicach, aby to można szybko przeczytać [ang. tłum. RVIC: „aby ten, kto czyta, mógł bieć”]. Gdyż widzenie dotyczy oznaczonego czasu i wypełni się niezawodnie. Jeżeli się odwleka, wyczekuj go, gdyż na pewno się spełni, nie opóźni się – Hab. 2:2,3.

(NB; pozostałe cytaty pochodzą z BG)

Mimo, że tematowy tekst odnosi się do odpowiedzi Pana Boga na pytanie proroka o Babilon, Badacze Pisma Świętego wiążą ten tekst z Planem Wieków. Stwierdza on, że Pan Bóg ma Plan, i że możliwym jest zrozumienie go poprzez badanie Pism i wpływ Ducha Świętego. Rezultatem zrozumienia Planu – wg Pism – jest to, że ktoś może „bieć”. Słownik Stronga tłumaczy słowo „bieć” (nr 7323) z tego werseku jako „czynność biegania (z jakiegokolwiek powodu, ale przede wszystkim śpieszyć się)”. W Ps. 19:6 to słowo pojawia się jako „olbrzym, który ma biec (bieć)” w opisie Oblubieńca wychodzącego ze swojej komnaty. Widzenie Habakuka pokazuje nam wskazówki, których śledzenie umożliwi zobaczenie końcowego rezultatu Boskiego Planu, jeśli tylko odpowiemy na zaproszenie Oblubieńca, poświęcimy nasze życie i będziemy bieć po nagrodę Wysokiego Powołania w Jezusie Chrystusie (1 Kor. 9:24, Fil. 3:14).

Prorok Habakuk

Habakuk nie jest wspomniany nigdzie poza księgą nazwaną od jego imienia. Ponieważ tak mało o nim wiadomo, ciężko jest ustalić czas, kiedy prorokował. Umiejscowienie jego prorocstwa wśród Proroków Mniejszych i przepowiednia najazdu Babilończyków (1:6) sugeruje, że Habakuk żył w Judzie, w ostatnich latach panowania króla Jozjasza lub na początku panowania Jehojahima. Po upadku Niniwy, Babilon rozpoczął swoje panowanie na Bliskim Wschodzie. Stało się to na skutek bitwy pod Karkemisz, która – wg McClintocka i Stronga – miała miejsce w 605 r. p.n.e., kiedy to król babiloński Nabuchodonozor II, syn Nabopolassara, rozgromił siły egipskie i zniszczył je pod Hamat, w Syrii (2 Kron. 35:20, Jer. 45:12).

Imię „Habakuk” znaczy „otaczający; uścisk” i sugeruje, że tematem tej księgi jest ważność trwania przy Panu Bogu, pomimo tego, co dzieje się wokół nas. Jest to napomnienie Kościoła żyjącego w obecnym czasie i

zachęta do trwania przy Panu, gdy zło grozi zniszczeniem obecnego porządku rzeczy. Musimy kurczowo trzymać się wizji Bożego Planu postępującego w prawidłowym tempie i przekonania, że żadne zło nie jest w stanie odłączyć nas od Bożej miłości (Rzym. 8:37-39). W trzech rozdziałach tej księgi, Habakuk zadaje dwa pytania, na które Pan Bóg daje odpowiedź. Zadowolony z otrzymanego wsparcia, Habakuk zanoszą dziękczynną modlitwę do Pana Boga.

Pierwsze pytanie Habakuka: Dlaczego zło w Judzie uchodzi bezkarnie (1:2-4)?

Odpowiedź Pana Boga: To nie potrwa długo – Babilończycy wymierzą Judzie odpowiednią karę (1:5-11).

Bunt Judy przeciwko Panu Bogu uległ przyśpieszeniu podczas rządów Manassesesa. Bałwochwalstwo było tak zakorzenione w ludziach, że nawet reformy dobrego króla Jozjasza nie mogły zapobiec zniszczeniu (2 Król. 23-26). Podczas swego 31-letniego panowania, które rozpoczął w wieku 8 lat (2 Kron. 34), Jozjasz oczyścił kraj z bałwochwalstwa. Opis 2 Kron. 35 mówi o Święcie Paschy (w. 18), jakiego nie było od czasów Samuela. Niestety, zepsucie Judy pod rządami Manassesesa (2 Król. 21:11-15) były tak bardzo ugruntowane, że wysiłki Jozjasza mogły tylko przesunąć w czasie karę nad Judą (2 Król. 23:26).

Jakiś czas po tym wspaniałym święcie Paschy, Jozjasz zetknął się z faraonem Necho, który wyruszył do walki przeciwko królowi asyryjskiemu (2 Król. 23:29). Przez posłańców, Necho rzekł Jozjaszowi: „Co ja mam z tobą, królu Judzki? Nie przeciwko tobie dziś ciągnę, ale przeciwko domowi, który ze mną walczy; i rozkazał mi Bóg, abym się pośpieszył. Przestań walczyć z Bogiem, który jest ze mną, aby cię nie zabił.” (2 Kron. 35:21). Stwierdzenie Necho, że Pan Bóg go posłał, nie było prawdą. Jednak Jozjasz nadal nie ustępował przed Necho, aż do momentu, gdy został zabity podczas walki (2 Kron. 35:24) [zob. „Książka Pytań i Odpowiedzi”, strona 756 (angielskojęzyczne wydanie), gdzie opisana jest dyskusja na temat nagłej śmierci Jozjasza po tym, jak Pan Bóg obiecał, że umrze w pokoju (2 Król. 22:20)]. Źródła historyczne wskazują, że zdarzyło się to w 609 r. p.n.e., a miejsce na tronie zajął Jehojakim (znany też jako Eljakim) (2 Król. 23:29,30,34). Zanim jednak Jehojakim zasiadł na tronie, pewne zdarzenia zmieniły bieg historii Judy.

Najpierw ludzie obwołali królem Jechoachaza, syna Jozjasza. Trzy miesiące później, faraon Necho odsunął go od władzy i nałożył na kraj haracz – 100 talentów srebra i talent złota – a królem, zamiast Jechoachaza, us-

tanowił 25-letniego syna Jozjasza, Eliakima, zmieniając jego imię na Jehojakim (2 Kron. 36:2-5). Jehojakim nałożył na Judejczyków wysoki podatek i przekazywał wszystkie pieniądze faraonowi (2 Król. 23:35). Kiedy Nebukadnesar, na rozkaz swojego ojca, najechał Jeruzalem, wziął Jehojakima do niewoli oraz zabrał Daniela i innych Izraelitów do Babilonu (Dan. 1:1, 2 Kron. 26:6, 2 Król. 24:1). Niepodległość Judy dobiegła końca.

Chociaż utrata niepodległości była karą dla narodu, to jednak niewola w Babilonie była boskim sposobem ochrony Jego wiernych (Jer. 24:5). Później Pan Jezus powiedział: „i będzie Jeruzalem deptane od pogan, aż się wypełnią czasy pogan” (Ew. Łuk. 21:24). Był to początek wypełniania się proroctwa, a zarazem Boża odpowiedź na pierwsze pytanie Habakuka.

Drugie pytanie Habakuka: Jak sprawiedliwy Bóg może użyć niegodziwego Babilonu, aby ukarać ludzi bardziej prawych od niego (1:12-2:1)?

Odpowiedź Pana Boga: Babilon również zostanie ukarany, a pozostali wierni z Judy będą nagrodzeni.

Nebukadnesar wstąpił na tron jako król babiloński, po chorobie swego ojca, Nabopolassara. Synowie ostatniego króla judzkiego, Sedekiasza, zostali zabici na jego oczach, a jego samego oślepieno i przewieziono do Babilonu. Jeruzalem zostało złupione, jego mury zburzone, a świątynia i pałac doszczętnie spalone (2 Król. 25:6-10). Wszyscy pozostali przywódcy zostali zabici. Nebukadnesar zniszczyłby wkrótce wszystko to, co ocalało z południowego królestwa Izraela. Nic dziwnego, że Habakuk ubolewał nad taką karą.

Król Nebukadnesar (po chaldejsku: Nabû-kudurri-uşur) odgrywa znaczącą rolę w księdze Daniela. Opis jego snu o historii świata (Dan. 2) i nawrócenia się do jedynego prawdziwego Boga, po otrzymaniu kary za swoją arogancję (Dan. 4:37), zajęły znaczną część tej księgi. Pod rządami Nebukadnesara miasto Babilon, zajmujące powierzchnię ok. 16km² (6 mil kwadratowych) wyglądało tak okazale, jak nigdy wcześniej, ani nigdy później. Podwójne mury otaczały całe miasto. Rzeka Eufrat płynęła przez sam środek miasta, nawadniając Wiszące Ogrody [Stephen M. Miller: „Babilon: Kto jest kim i co jest gdzie w Biblii?”].

Zapiski z czasów panowania Nabonida, ostatniego władcy imperium, wskazują, że w trzecim roku jego rządów wyniósł swojego syna Belsazara [Belsazar (Dan. 5:1), którego imię znaczy „Bel, chroń/miej w opiece króla”, był synem i następcą tronu Nabonida. W Dan. 5:22 jest nazwany „synem Nebukadnesara”, ale użyte tam aramejskie słowo może też znaczyć „wnuk” lub „potomek”, a nawet „następca”. Podobnie, słowo „ojciec” może znaczyć „przodek” lub „poprzednik”] na stanowisko współregenta, aby rządził Babilonem. Później Nabonid poprowadził swą armię przez Syrię i

Liban, aż do oazy Taima w północnozachodniej Arabii, gdzie osiadł i pozostał przez następne 10 lat [napis z Harranu, H2].

Napis na ścianie

Podczas święta w 539 r. p.n.e. pojawiła się tajemnicza ręka, która napisała na ścianie „MENE, MENE, TEKEL UPHARSIN”, zapowiadając upadek Babilonu. „Zliczył Bóg królestwo twoje i do końca je przywiódł. Zważonyś na wadze, a znalezionyś lekki. Rozdzielone jest królestwo twoje, a dane Medom i Persom” (Dan. 5:24-28). Tej nocy Dariusz Medyczyk zabił Belsazara.

Perska opowieść [ci, którzy uważają, że Daniel nie popełnił błędów historycznych, są przekonani, że imiona Dariusz i Cyrus odnoszą się do tej samej postaci. Jakis czas temu zostało to udowodnione przez Donalda Wisemana z Muzeum Brytyjskiego i tak jest dziś powszechnie uznawane. Dan. 6:29 używa takiego samego sposobu opisu, jak 1 Kron. 5:26, gdzie Pul i Tiglat-Pileser to tożsama postać (teraz wśród historyków jest powszechnie wiadome, że te dwa imiona określają tę samą osobę). Co więcej, Cyrus jest czasami nazywany „Medem”, ponieważ rządził królestwem swojego dziadka ze strony matki, który był Medem] potwierdza czyny Babilonu, na które uskarża się Daniel (Dan. 5:23). Nabonid nakazał sprowadzić bożki babilońskie, aby go chroniły, ale napór wroga w miesiącu Tiszri zakończył się szturmem Cyrusa na Tygrys i Sippar. Nabonid uciekł. Dwa dni później, Ugbaru, władca Gutium, i armia Cyrusa wkroczyli do Babilonu bez walki [Grayson 1975, Kronika 6]. Pierwsze państwo uniwersalne z Dan. 2:36-38 upadło. Cyrus zarządził, że „będący w niewoli Izraelici mają wrócić do Jerozolimy i odbudować świątynię (Ezd. 1:1-4). Boża odpowiedź na drugie pytanie Habakuka znalazł swoje wypełnienie. Wierni z Judy mogli wrócić do domu. Usatysfakcjonowany z odpowiedzi Habakuk zakańcza to zagadnienie słowami: „Ale Pan jest w swym świętym przybytku. Umilknij przed nim, cała ziemi!” (2:20).

Habakuk kończy swoje proroctwo wyznaniem zaufania i radości w Bogu (rozd. 3)

Habakuk postawił siebie samego na posterunku na wieży, aby zczekać na odpowiedź Pana Boga na jego pytania (2:1). Teraz rozumie, że Pan Bóg realizuje swój Plan. Prorok wylicza, od wersetu 2 do 17, wszystkie sposoby Bożego działania w stosunku do jego ludu, szczególnie podczas wyjścia z Egiptu i mówi – parafrazując: „Widzę już, w jaki sposób działasz, Panie. Choć czasem trudno zrozumieć coś, co dzieje się w danej chwili, wszystkie Twoje działania zmierzają do wypełnienia Twojego Planu. One doprowadziły nas do Ziemi Obiecanej. Zrobiły z nas naród. Pan Bóg jest cudowny pomimo, że czasem nie rozumiemy Jego postępowania.”

Teraz Habakuk mówi Panu: „Widzę Twoją wielką moc, Panie Boże. Przepraszam, że przedtem o niej zapomniałem. Pozwoliłem opanować się moim obawom” (5 Moj. 33:2, 2 Moj. 12:29, Joz. 14:5, 2 Moj. 14:21, Joz. 4:23, Joz. 21:43).

Prosi, żeby Pan Bóg dodał otuchy w latach niewoli, aby zapobiec zniechęceniu tych, którzy są prawego serca. „Objaw sprawę w pośrodku lat; w gniewie wspomnij na miłosierdzie” (w. 2). „Nie chybiło żadne słowo ze wszystkich słów dobrych, które obiecał Pan domowi Izraelskiemu; wszystko się wypełniło” (Joz. 21:45). Habakuk jest jednocześnie zachwycony i uspokojony. Wyraża to poprzez pieśń wiary, zapisaną w trzech ostatnich wersach tej księgi. „Chodźby figowe drzewo nie zakwitnęło i nie było urodzaju na winnicach, chodźby i owoc oliwy pochybił, i role nie przyniosły pożytku, i z owczarni by owce wybite były, a nie byłoby bydła w oborach; Wszakże się ja w Panu weselić będę, rozraduje się w Bogu zbawienia mego” (3:17, 18 BG).

Lekcja dla nas: Kiedy patrzymy na otaczającą nas rzeczywistość i lamentujemy: „Dlaczego, Panie, zwlekasz z rozprawieniem się z tym grzesznym światem?”, Pan Bóg daje nam odpowiedź, że Jego sposób rozprawiania się z nim będzie się odbywał poprzez działania Wielkiej Armii Pana – samolubnej i nieprawej grupy (Joel 2:2-11, Hab. 3:16). Pan kazał Habakukowi zapisać („wyrycić”, Strong 3789) widzenie, aby później mógł zrozumieć działanie Pana Boga. Podobnie w czasach końca, Pan Bóg za pośrednictwem wielu autorów dostarczył pism, które dają zrozumienie Jego Planu przewyciężenia grzechu i zła, aby ostatni członkowie Kościoła mogli wytrwać i nie zwątpić w mądrość Bożą (Dan. 12:4).

Tak jak Habakuk który podliczył, jak wiele razy Pan Bóg chronił i kierował swoim ludem, tak i my – jako członkowie Bożego ludu przy końcu wieku – możemy wiedzieć zidentyfikować wypełnienie się Bożych słów na temat czasów pogan (2520 lat, Łuk 21:24), przyjscia na świat i śmierci Mesjasza oraz następującego po tych wydarzeniach powołaniu pogan (70 tygodni, Dan. 9:24-27), czasów końca (1260 lat, Dan. 12:7), niewidzialnej obecności Naszego Pana, który powrócił (1335 lat, Dan. 12:12) i przywrócenia Izraela do łaski (Ezech. 37). My, którzy szukamy Bożej sprawiedliwości, musimy żyć w wierze i nie upadać, kiedy widzimy, że zło jeszcze panuje. Nie powinniśmy żalić się: „Jak długo jeszcze, o Panie?” Mamy wiarę w to, że Boski Plan wypełnia się dokładnie według Jego zamierzenia, a nie naszego. Możemy być rozczarowani środkami, jakie Pan wykorzystuje w celu doprowadzenia do końca obecnego złego porządku rzeczy, ale znajdziemy pokój dzięki uświadomieniu sobie całkowitej boskiej suwerenności, sprawiedliwości i litości. Powinniśmy modlić się o to, by stała się wola Pańska, pamiętając, że Jego praca nad stworzeniem nowego porządku jest ważniejsza niż nasze własne sprawy. W trudnych czasach musimy pamiętać, że silna wiara wyklucza cielesną słabość.

Słowa Habakuka miały wielkie znaczenie dla apostoła Pawła, który zanotował je w Rzym. 1:17 i Gal. 3:11, kiedy pisał o usprawiedliwieniu z wiary. Później wspominał o jego widzeniu w Hebr. 10:37-38, wiążąc je z czasem Wtórej Obecności Pańskiej i zachęcając nas do trwania w cierplivej wytrwałości w najgorszych czasach. Miejmy wiarę w Pana Boga, który wypełnia swój Plan, broni swoich wybranych i prowadzi nas do cudownej nadziei sławy, czci i nieskazitelności (Rzym. 2:7).

Griehs Len (USA)